

30 שנות ניסויים

אני מבורדק, אובססיבי, חסר אחריות ומתלבש רע ☹️ היא כליל השלמות, חוץ מתשוקה עזה להעיר לי בכביש וחוסר סבילות לרעשי לעיסה ☹️ שרדנו 30 שנה יחד, ויש לי גם שיר ☹️ אני אוהב אותך, הגברת הראשונה

והתקפלויות לא ממש אלגנטיות שבמהלכן גם הגיעו לחיינו שלוש בנותינו הנפלאות, ואפילו בן מאומץ שהיה חייל בודד, נפצע במבצע צוק איתן והפך לבן בית. כמו כל זוג נורמלי, פחות או יותר, נא לצנו להתרגל לגחמות האחד של השנייה, כי אלו בעיקר גחמות שלה, וכמו שאמר פעם מישוה חכם: בנישואים או שאתה, הגבר, טועה או שהיא צודקת.

אצלי, כמו אצל מרבית הגברים, What

you see is what you get, וגם מה שאתה רואה זה לא להיט גדול. אני מכונה די פרימיטיבית, פלגמטית ופשוט טה לתפעול, שכל מה שהיא צריכה כדי לעבוד זה חומרים בסיסיים כמו מזון, חברים, אהבה, בילויים, תרבות, עבודה ובהייה בטלוויזיה בטרנינג. אני מבורדק, תינוק, אובססיבי, חסר אחריות, נטול כישורי התארגנות, סובל מטעם רע בל כוש ולעיתים ממש טמבל. את כל התכונות האטרקטיביות האלו היא יכלה לראות אצלי כבר בפגישה הראשונה או בזמן שהיא היתה אצלי בבית בשבוע הראשון, כך שהיא לא יכולה להתלונן שמכרו לה חתול בשק או בכפכפים. את רוב תכונות האדם הקדמון הנ"ל אני מתחזק בגאון עד היום, מינוס כמה שהיא הצליחה איכשהו לעקור ממני, למשל היכולת שהיתה לי להשאיר את הברדק אחרי שהחברים הלכו – כולל צל חות, כוסות, מאפרות, בירות וקליפות של אבטיח – לסידור בבוקר. אצלה זה לא יקרה, והכל יתוקתק גם בשלוש בבוקר. אצלה זה אחרת. מעבר לעובדה שהיא האישה הכי יפה ביקום, הרעיה, האמא והבת הכי טובה, הבשלתית המדופלמת, החברה הטובה, המתלבשת עם הסטייל הכי איטלקי, מעצבת הבית ועורכת השולחנות הכי יפים בחגים ובערבי שיש, והאישה עם הרעיונות הכי יצירתיים, בעלת הלב הכי גדול (מקווה שלא שכחתי משהו...) – יש לה גם כמה תכונות פחות קונבנציונליות שבבדיקת נאותות קטנה אולי הייתי עולה עליהן עוד לפני התחנה ומבין עם מי יש לי עסק, אבל הממזרה הסתירה אותן יפהיפה והן צצו אט-אט. למשל, השילוב המנצח בין חוסר הרצון לנהוג לחוסר היכולת לה תאפק ולהעיר לי בזמן הנסיעה: "למה נסעת מכאן?" ו"אנחנו בחיים לא נגיע ככה לחתונה באולמי סלמונלה על הים". ייאמר לזכותה שלא בכל סיטואציה היא מעירה לי. למשל, רגע לפני שיוצאים מהבית לבילוי היא יודעת לא להגיד כלום ורק מסתפקת במבט מצמית שלא היה מבייש גובה חובות בשוק האפור, שמשמעותו: אתה לא יכול לצאת לבוש ככה מהבית, אנחנו הולכים למסעדה, לא לקטיף אשכוליות בקי-בוץ. או הפראזה שחוזרת אחת לכמה חודשים: "יש לי בקשה", שאחריה תמיד תבוא גזירה כלשהי מתחום הסדר בבית: "לא להשאיר נעליים מתחת לארון, מעל לארון, בצד הארון".

וכמוכן גולת הכותרת שלה – המיסופוניה.

רעייתי היא מאותם אנשים שאינם בנויים לשמוע רעשי אכילה בטווח של כמה עשרות מטרים מהם. זה כולל שתיית יוגורט, אכילת פופקורן בקולנוע, תפוחים, גור וסלרי. אסור לחכך

השבוע הגברת הראשונה ואני חגגנו 30 שנות נישואים. אמנם לא עשינו אירוע גדול עם הופעה של עומר אדם וכלה ויראלית שלבושה בשני חוטים דנט-ליים, אבל זה לא אומר שלא מדובר בציון דרך משמעותי ומרשים. בטח בהתחשב בעובדה שאחוז הזוגות שמתגרשים מדי שנה גבוה מאחוז המטוסים שמתרסקים מדי שנה, שלא לדבר על מספר האנשים שטסים לחופשה זוגית למרות שכל אחד מהם נשוי למישהו אחר. בנוסף, בתחילת הדרך היו לא מעט שחזו לגבינו בטוב ליבם ש"הם לא יחזיקו ביחד שנתיים", טפו טפו.

גם השדכן, חבר משותף עליו השלום שחיבר בינינו, לא ממש חשב שיש פה חומר לחתונה, ולמרות זאת עשה מאמץ צים עילאיים כדי לגרום לגברת להסכים להיפגש איתי. לה לא היה שום עניין בזה, היא ידעה שמדובר בטיפוס מפקפק שהיה חבר באיזו להקה, עושה כל מיני דמויות משונות ברדיו ובטלוויזיה והיה מעורב ב"שיר המנגל", לא ברור אם כומר או כמכין קבבים. "מה לי ולהאשם תמיד?" היא שחה באוזני השדכן העיקש.

אבל בסיועם של כמה חברים שאמרו לה שהחתן גדול בתור-רה, היא ניאותה למפגש אצלי בדירה ובכך השאירה אצלה את האופציה להתחפף מתי שיבוא לה, לא כמו במקרים קודמים שבהם כל מיני נודניקים נתקעו אצלה בדירה למרות שלא עברו את הסינון הראשוני ולא הלכו משם עד שהם גורשו באופן רשמי.

כשהיא דפקה בדלת בשעה היעודה בערב תל-אביבי חורפי, עטופה במעיל כתום, ואני פתחתי את הדלת, נעתקה נשמתי. היא היתה כל כך יפה, שפשוט התקשיתי לנשום. למיטב זי-כרוני, בדיוק הייתי טרוד בשיחת טלפון ולא התפנית אליה למשך כמה דקות, כנראה כדי לשרר דאווין של איש עסוק, למרות שסביר שלא היה אף אחד על הקו. היא כמוכנ מספרת שהשיחה שלי ערכה שעה, ובזמן הזה היא הסתובבה בדירה ובחנה את הריהוט, הסדר והניקיון, והתרשמה מאוד לטובה ממה שראתה. היא לא ידעה שני רברים: שבבוקר היתה בבית מנקה, ושיום קודם עוד היו בו שאריות של גלידה על הסל-וויזיה וברכית שאריות בכיור, ושם היא תפתח את הארונות – מלא בגדים וחפצים שתחובים שם בלחץ גדול ייפלו על ראשה ויהרסו את התספורת המושלמת שלה.

הפגישה עלתה יפה, ושנינו התאהבנו עד קצות אצבעותינו בדיוק כמו בסרט "היפה והחיה". הגברת הראשונה, ברוב חר צפתה, הודיעה אחרי יומיים לחברות שלה שהיא עוברת לגור איתי כי היא מתחתנת. וכך היה. בקיץ התחתנו במסיבה גדולה, מלאה בחברים ובמוזיקה חיה. בזמן שחגגנו, נפרצו בחניה כמה עשרות מכוניות, אבל למזלי רובן היו שייכות לעובדים בחברה שבה עבדה הגברת הראשונה, כך שהבושות היו עליה. למחרת בבוקר שתינו קפה בדירה שבן-לילה הפכה משלי לשלנו. הבטנו אחד בשנייה ומייד קראתי את מחשבותיה, שהיו גם מחשבותיי. מי זה האיש הזה, ומה עשיתי רע שאני צריכה להיתקע איתו עד סוף חיי? ואז נאמר על ידי המשפט שנשאר איתנו עד היום ומשמש אותי ככל פעם שהיא מביאה לי את העצבים: "לא נורא, מקסימום – נתגרש".

מאז כאמור עברו 30 שנים של עליות ומורדות, חיבוקים ונשיקות, שתיקות, נביחות וטריקות דלת, עמידה על עקרונות

במחיצתה גרב בגרב או סתם לגרד את הזיפים, וגם רעש של תקתוק מקלדת, מחשב או טלפון יוציא אותה מדעתה. כמוכן שאין מה לדבר על שאיבת פסטה, חיטוט קיסם שיניים או אפילו מלאכה מקודשת של העברת חוט דנטלי. מה שאומר שמתוך 30 שנות נישואים, 15 שנים העברתי בהחרשת רע-שים ובהרטבת בפלות.

30 שנות נישואים מספקות גם רגעים משעשעים לא מע-טים. אחד כזה היה כשהגברת הראשונה זכתה מן ההפקר וקי-בלה בעקבות נישואינו דרכון איטלקי. בטקס הקבלה, הפקידה האחראית חשה אי-נוחות מהעובדה שרעייתי החצופה לא ממש מבינה איטלקית, ובכל זאת עומדת על זכותה להצט-רף לרפובליקה. לקראת ההשבעה היא שאלה אותה בבוז אם היא יודעת בכלל מילה באיטלקית ונענתה "בווראי, פראדה". "היא יודעת אפילו שתי מילים", מיהרתי לפרגן לה, והגברת הראשונה הוסיפה בגאווה "דולצ'ה וגבאנה".

לכבוד התאריך העגול כתבתי לגברת הראשונה שיר, כשבי-מוחי מתנגנת המנגינה של שמוליק קראוס. מפאת חוסר מקום, וגם כי מדובר בשיר פרטי מאוד, אחלוק איתכם רק כמה שורות.

אחרי שלושים שנה,
וו שכה הקסימה,
האמא של בנותיי,
שלושתן יפות כמו אמא,
עדיין את איתי,
שמנמן וקצת תלותי,
שלושים שנה.

אהבת חיי,
יחד עד הקבר,
איתי גם בדור מוגן.
לי תקני מקל,
לך אתקין קתטה.
עם העובר הזר
בצא לנו לטייל. ☹️

yairn@israelhayom.co.il